

Martina Drijverová

Chlapeček a výška

Byl jeden chlapeček a ten miloval výšky. Lezl na půdu, aby se podíval z okýnka dolů, lezl na stromy, lezl i na lampy. Když byl na návštěvě, bavilo ho nejvíc jet výtahem do nejvyššího patra. Odtamtud pak vylezl po železných schůdcích na plochou střechu, odkud měl město jako na dlani. To, co měl u nohou a co by mohl pozorovat, kdyby se trochu sklonil, ho nezajímalo. Nevšiml si muchomůrky, babočky admirála nebo bábovek na písku. Chtěl jen výš a výš. A z výšky se taky díval na svoje mladší nebo menší kamarády. Koukal na ně, jak se říká, svrchu, což znamená, že jimi vlastně trochu pohrdal. Vždyť jsou malí, při zemi, nedokážou to, co on.

Zato obdivoval hráče basketbalu, ti jsou panečku dlouzí, a rozhodl se, že vyroste, jak jen to půjde. Takže pil mléko, jedl špenát a rajčata a vytahoval se na špičky. Rostl docela rychle, ale pořád mu to nestačilo.

Rodiče chtěli chlapečkovi udělat radost, tak ho jednou vzali do míst, kde stála rozhledna. Na tu vyhlídkovou věž vedlo strašně schodů, a tatínek a maminka se velice zadýchali, než došli na vrchol. Ale chlapeček tam vyběhl jako nic, jen aby už byl nahoře. Na věži skákal radostí, jak vysoko se dostal, a pokoušel se dosáhnout na mraky, což samozřejmě nešlo. Rodiče si mysleli, že chlapečka tímhle výstupem uspokojili a že od něj bude na chvíli pokoj. Protože to jeho věčné vypínání a vytahování, jakož i šplhání někam nahoru jim už začínalo, jít na nervy. Když měl chlapeček jít k večeři, museli ho sundávat ze stromu nebo ze žebříku.

Když se myl, skákal až nahoru ke sprše a příšerně cákal. O Vánocích vylezl dokonce na vršek ozdobené borovice a porazil ji, takže se rozbily všechny ozdoby. Není se tedy co divit, že to tatínka a maminku už moc nebavilo.

„Teď vylezl, jak nejvýš to jde,“ říkali si rodiče. „Teď bude klid.“ Jenže to se mýlili! Něco bylo ještě výš než vršek rozhledny... a to bylo nebe. A na nebi měsíc a hvězdy. K nim se chtěl chlapeček dostat.

Začal sbírat dřevěné lísky a krabice, odnesl pár cihel ze stavby a stoličku z kuchyně. To všechno vynášel do koruny obrovského smrku, který rostl u jejich domu. Měl za to, že když ty věci vyrovná na sebe, na měsíc hravě dosáhne. Tak na smrku vyrostla ohromná věž a jednoho dne se na ni chlapeček skutečně vyšplhal. A vážně! Skoro si sáhl na hvězdu! Ale pak se pod ním krabice zakymácel... a chlapeček spadl. Bylo to skutečně z velké výšky - při nárazu na zem se zapíchl do hlíny a zůstal tam trčet. Koukala mu jen hlava.

Teď tedy nebyl vysoko. Ba, byl tak nízko, že víc už to nešlo. Proto se stalo, že mohl pozorovat mravence, jak nosí jehličí na stavbu mraveniště. Proto viděl hlemýždě, jak drandí na sliznaté noze. Všiml si, že tráva je vlastně les, kterým se prodírají brouci. A užasl nad zrnkem hrachu, které začínalo klíčit. Všechno bylo neobyčejně zajímavé. Ale pohodlné to nebylo. Chlapeček se nemohl ani pohnout, a nadto měl hrozný hlad. Ano, za všechno se platí!

Cože - a to je konec?

Ne, není. Maminka chlapečka našla a s tatínkem ho vykopali. Krumpáčem.

A chlapeček už po stromech nelezl?

No... lezl. Ale přestal se vytahovat na menší kamarády. Taky si koupil lupu, která pěkně zvětšuje. Díval se i na to, co měl u nohou a co bylo hodně maličké. A tak zjistil, že na světě je spousta zajímavých věcí a že nezáleží na tom, jestli jsou malé, nebo velké.

Citace:

DRIJVEROVÁ, Martina. Nezbedníci. 1. vyd. V Praze: Albatros, 2011, s. 7-11. Druhé čtení.

Otázky, které si můžeme zodpovědět

Proč chtěl chlapeček pořád výš a výš?

Co vše pro to udělal?

Jak mu pomáhali maminka s tatínkem?

Co v příběhu se mohlo doopravdy stát?

Co je v příběhu fantazie a stát se to nemohlo? Proč?

Najdi a podtrhni větu, kterou si chceš zapamatovat - zdůvodni proč?

Které věci nemůžeme vidět z velké výšky?

Vezmi si lupu a zkus pozorovat co máš u nohou a je hodně maličké a zajímavé.

Zaznamenej si, co vše jsi pozoroval/a.

Co tě nejvíce zaujalo, překvapilo? Proč?

Pokusíš se o jednu z věcí, které jsi pozoroval, vymyslet a napsat příběh?

Pomohu ti otázkami:

Kde se příběh odehrává? Kdo tam vystupuje? Co se přihodilo? Jak to vše dopadlo? Co se ti na tvém příběhu líbí? Proč jsi příběh napsal? Komu je příběh určený?

Přečti svůj příběh babičce nebo dědovi třeba i po telefonu. Pošli ho kamarádovi.